

Nr 142

Av herr **Lundberg**, om förbud mot licensjakt på älg.

Under den gångna höstens älgjakt aktualiserades ånyo licensjaktens orättvisor både för allmogejägarna och den inte jagande allmänheten. Under den ordinarie jakttiden bedrev de större markägarna en ringa eller ingen jakt, utan utnyttjade sina stora markområden som uppsamlingsplatser för älg från angränsande bonde- och småbrukarmark. Efter den ordinarie jakttiden kunde de sedan verkställa älgslakten, och jaktvårdssynpunkter föreföll vara obefintliga. Den förlängda jakttiden är till uppenbart förfång för allmogejägarna och uppfattas helt naturligt som de rikas och de stora markägarnas privilegium. Förbittringen är förklarlig, därför att själva systemet är horribelt och utmanande i sin praktiska tillämpning.

Älgbeståndet synes även ha minskat. De större skogsägarna anser detta vällovligt, och tillståndsgivande myndigheter förefaller med sin licensgivning stimulera denna utveckling. Skogens djur är icke och får inte bli markägarnas privata egendom, som godtyckligt kan skyddas eller utrotas. Det är samhällets rätt och skyldighet att skydda djuren i skogen, och de får icke utlämnas till enskilda markägares godtycke och spekulation.

Svensk natur i dess helhet har genom samhällets kallsinnighet och slentrian förorsakats obotlig skada. När i början av 1940-talet förslag om skydd för våra grusåsar framfördes — grusåsarna är ändock våra främsta vattenreningsverk — sade riksdagen nej; vi har sett förstörelsen av våra vatten, inte bara för att tillfredsställa nödvändiga kraftbehov, utan även tanklösa utdikningar etc.; vi tillåter besprutningar och ingrepp i svensk natur, som är uppenbara farohärdar för vår faunas och floras fortbestånd m. m. I dag, när skadegörelsen är ett faktum, håller vi på att vakna upp.

Allemansrätten ger möjlighet för vårt folk att komma i kontakt med svensk natur och skall nyttjas så, att den skapar förståelse av, kärlek till, ansvar för och omvårdnad av vår fauna och flora.

Samhället bör inte heller endast ta hänsyn till jägarnas önskan att få bedriva älgjakt under lång tid. Här måste det även ses till, att de som icke är jägare genom licensjakten berövas möjligheten att få vistas i skog och mark. Fritiden ökar för arbetare, tjänstemän m. fl. och vi anser detta nödvändigt med hänsyn till jäktet och utnötningen inom modernt näringsliv. Dessa bör ej genom licensjakten avstängas från de större markområdena under onödigt lång tid, samt till följd därav tvingas till att nyttja de mindre markägarnas ägor på ett onormalt sätt.

Licensjakten skall enligt riksdagens beslut utredas, men en utredning tar

ofta lång tid. I avvaktan på utredningens resultat och Kungl. Maj:ts förslag i denna fråga är det angeläget att omedelbart förbjuda licensjakten.

Med hänvisning till det anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta förbjuda licensjakten på älg
från den 1 juli 1955.

Stockholm den 25 januari 1955

John Lundberg